

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců
JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobce: **M. B.**, narozený **X**
bytem **X**

proti
žalovanému: **Ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy**
sídlem Kongresová 2, 140 00 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2024, č. j. KRPA-293478-51/ČJ-
2023-0000OP,

takto:

- I. Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy ze dne 29. 4. 2024, č. j. KRPA-293478-51/ČJ-2023-0000OP, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 3 000 Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám žalobce.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ředitele Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 29. 4. 2024, č. j. KRPA-293478-51/ČJ-2023-0000OP (dále „*napadené rozhodnutí*“),

kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru (dále „*služební orgán prvního stupně*“) ze dne 18. 12. 2023 č.j. KRPA-293478-42/ČJ-2023-0000ZU (dále „*rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně*“, příp. „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým byla žalobci zamítnuta žádost ze dne 31. 08. 2023 o zaplacení dlužné částky (vč. úroku z prodlení), která vznikla tím, že mu po celou dobu jeho služby na Oddělení dopravní nehod Odboru služby dopravní policie Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále „*ODN*“), nebyla přiměřená doba na jídlo na odpočinek dle § 60 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ve znění pozdějších předpisů (dále „*zákon o služebním poměru*“, příp. „*ZSP*“), započítávána do doby služby a formálně byla vykazována jako přestávka ve smyslu § 60 odst. 1 ZSP.

Žalobní body

2. Žalobce nejprve popsal podstatu své práce a její časové rozvržení. Z žaloby plyne, že jeho pracovní náplní jsou výjezdy k dopravním nehodám, a jejich následné řešení jak na místě, tak v kanceláři, spolu s další spisovou agendou. Svou službu považuje za nepřerušitelnou, z čehož má plynout, že byla z jeho strany čerpána toliko přiměřená doba na jídlo a odpočinek v nepravidelných časech, jež plynuly výhradně z momentální situace nápadu dopravních nehod. K samotnému rozvržení služeb žalobce uvedl, že sloužil tři druhy služeb. Zaprvé ranní služby, jež trvaly od 6:45 do 17:00 hod., přičemž do 15:00 hod. „nabíral“ nehody a zbývající dvě hodiny byly určeny k návratu na oddělení a zpracování administrativy. Zadruhé odpolední služby, jež trvaly od 11:00 do 7:00 hod. následujícího dne, přičemž od 11:00 do 15:00 hod. byla zpracovávána administrativa v kanceláři a od 15:00 se vyjíždělo k dopravním nehodám. Zatřetí 24hodinové služby o víkendech a svátcích, jež trvaly od 07:00 do 07:00 hod. následujícího dne.
3. K faktickému časovému rozložení služby žalobce uvedl, že převážně jsou policistům přidělovány další nehody k řešení hned po vyřešení nehody předchozí bez času k návratu na oddělení. Často se přitom děje, že jsou policistům přidělovány nehody „do zásoby“. Za jednu službu pak jeden policista řeší 3-5 nehod, přičemž se k nehodám vyjíždí ve dvojici. Celkový počet nehod, u nichž je policista za službu přítomen, je tedy 6-10. Při přidělování nehod se pak zpravidla nepřihlíží k jejich závažnosti a s tím spojené časové náročnosti. Policista, který je za službu „ve skluzu“ s počtem řešených nehod, pak musí dohnat počty nehod řešené jeho kolegy. Ve výjimečných případech pak dle žalobce může dojít k tomu, že je s ohledem na vážnost dříve řešené nehody v rámci dohnání tohoto skluzu možné, že nadřízený policistovi „odpustí“ jednu nehodu a ten ji pak nemusí řešit a nemusí tak o ní dohánět počty svých kolegů. Tímto způsobem je na policisty dle žalobce vyvíjen tlak na rychlé řešení nehod. Stran časové náročnosti žalobce také uvedl, že ranní služba velmi často končila přesčasem, neboť nebylo možné stihnout svěřenou agendu do řádného konce služby v 17:00 hod., i s ohledem na tvrzený podstav policistů.
4. Tento tlak se pak promítá také do čerpání přestávky na jídlo a odpočinek dle § 60 ZSP. Ačkoliv žalobce připouští, že měl zpravidla vždy prostor k tomu, aby se naobědval, pokaždé to bylo v jiném čase a po dohodě s dozorcím, jenž přiděloval nehody jednotlivým policistům. Tento systém fungoval dle žalobce tak, že se po vyřešení jedné nehody zeptal dozorcího, zda pro něj nemá další nehodu k řešení či zda by mohl jít na oběd. Pakliže

dozorčí nehodu k přidělení měl, přidělil ji tazajícímu se policistovi. Žalobce poukázal na to, že policisté sami o čas na oběd neusilovali, když věděli, že jejich kolega, s nímž sdílí služební auto, je blízko v pořadí, takže bylo očekávatelné, že se mu brzy přidělí nehoda. Dle žalobce tento systém znamenal, že policisté obědvali zcela nepravidelně, nahodile, a ne vždy to bylo ve lhůtě 5 hodin po začátku služby. Tento systém dle žalobce rovněž způsobil, že policista, jenž byl s žádostí o čas na oběd málo průbojný, neměl někdy čas najít se vůbec. Pakliže však policista nahlásil, že je na obědě, nebyl dozorčím po jeho dobu zpravidla kontaktován. V případě, že policista obědval na oddělení, mohlo se stát, že bude kontaktován, i přesto mu byl většinou ponechán čas na dojezení oběda. Stejně tak žalobce poukazuje na to, že přestávky často z důvodu velkého nápadu dopravních nehod vůbec nebyly. To ovlivnilo také další aspekty služby policistů a jejich fyziologických potřeb.

5. Samotné přestávky policistů pak byly dle žalobce plánovány pouze formálně, a to na stejný čas pro všechny, přičemž skutečná možnost jejich čerpání závisela na výše uvedeném systému. Pakliže by se tyto pouze formálně naplánované přestávky dodržovaly, nastala by situace, kdy nemohl nikdo k nehodám vyjíždět, a paralyzovalo by se šetření nehod na území hl. m. Prahy. Pro výše uvedené tak nebylo dle žalobce možné čerpat přestávku dle § 60 odst. ZSP.
6. Stran argumentace služebního funkcionáře výkazem množství odebraných obědů žalobce uvedl, že nezrcadlí realitu, jelikož neexistuje rovnítko mezi odběrem stravy a čerpáním přestávky. Z výkazu EKIS lze naopak seznat, že byly obědy odebírány v nahodilé časy, při odpolední službě bylo možno odebrat více obědů a obědy bylo taktéž možno odebrat „s sebou“. Počet odebraných obědů proto dle žalobce nesouvisí s tím, zda policista čerpal přestávku nebo přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek.
7. K tvrzení služebních orgánů, že je výkon služby přerušitelný, žalobce uvedl, že toto je liché. Dle žalobce je totiž vyloučen postup nastíněný žalovaným, že prvotní úkony provádí „prvosledové hlídky“. Pro objem nápadu dopravních nehod se někdy stalo, že byly na místo nehody vyslány hlídky z jiných útvarů. S ohledem na personální podstav na těchto útvech se ale také občas stalo, že první byla na místě hlídka žalobce z Oddělení dopravních nehod, a to s několikahodinovým zpožděním.
8. Dále žalobce namítá, že ze strany služebních orgánů došlo k bagatelizaci personálního podstavu a nesprávné interpretaci dat v příslušných výkazech. Stejně tak žalobce namítá, že služební orgány vyslechly převážně vedoucí pracovníky a použily v odůvodnění statě, které vyzněly relativně příznivěji. Žalobce také namítá, že bylo v rámci odůvodnění napadených rozhodnutí odkázáno na záznamy z knih dopravních nehod příznivější pro služební orgány a nebylo pracováno s dlouhodobými průměry. Služební orgány tak dle žalobce postupovaly v rozporu se zásadou materiální pravdy dle § 3 zákona č. 500/2004, správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř.“).
9. Žalobce rovněž poukazuje na to, že služební orgán prvního stupně nerespektoval lhůtu pro vydání rozhodnutí dle § 175 odst. 5 ZSP a vydal rozhodnutí opožděně.

10. Závěrem žalobce poukázal na rozsudek městského soudu ze dne 23. 1. 2023, č. j. 17 Ad 6/2022-112, který se zabýval obdobnou věcí, přičemž soud se v této věci přiklonil na stranu žalobce, jímž je taktéž policista Oddělení dopravních nehod.
11. Pro výše uvedené má žalobce za to, že napadeného rozhodnutí je nezákonné.

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a poté přešel k reakci na námitky uvedené v žalobě.
13. Ve vyjádření žalovaný uvedl, že žalobce řádně čerpal přestávky dle § 60 odst. 1 ZSP. Odmítá tvrzení, že organizace práce na Oddělení dopravních nehod znemožňuje řádné čerpání přestávky ve službě v naplánovaném čase. Výkon služby je dle žalovaného přerušován podle toho, kde se policisté nacházejí. Přestávku pak policisté čerpají dle své vůle. Tím, že mají všichni policisté Oddělení dopravních nehod stanovenou přestávku ve stejný čas nedochází k paralyzování řešení dopravních nehod, jelikož policisté sami čerpají přestávky různými způsoby. Žalovaný rovněž poukázal na to, že žádný ze svědků neuvedl jediný případ, kdy by nebylo možné čerpat přestávku na jídlo nebo odpočinek. Stejně tak žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že policistovi může být přestávka při obědě přerušena, jelikož policisté informují o své poloze a aktivitě operátora.
14. K námitce, že pokud na základě provedených důkazů žalovaný posoudil výkon služby žalobce jako přerušitelný, s možností řádného čerpání přestávek ve službě ve smyslu ustanovení § 60 ZSP, dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a v důsledku toho se dopustil i nesprávného právního posouzení věci, uvedl, že svědci ani žalobce neuvedli během řízení žádný konkrétní údaj, žádnou konkrétní službu, kdy jim mělo být znemožněno přestávku čerpat, příp. kdy byli při přestávce posláni řešit dopravní nehodu. Dále žalovaný upozornil na to, že nebylo zjištěno, že by žalobce informoval své nadřízené o tom, že v konkrétní den služby nečerpal přestávku či přestávky tak, aby na takovou skutečnost mohli nadřízení reagovat. Žalobce rovněž nerozporoval údaje zanesené do informačního systému EKIS WEB, jenž slouží jako podklad pro výpočet služebního příjmu za konkrétní měsíc.
15. Stran námitky, že žalovaný posoudil pouze formální stránku věci, na základě čehož označil službu za přerušitelnou, žalovaný uvedl, že odmítá názor žalobce, že nevzal v potaz faktickou možnost příslušníků čerpat přestávky. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že systém organizace a údajné nedostatečné personální zajištění příslušníků vede k tlaku na příslušníky, aby se nezdržovali nejen v rámci výkonu služby, ale ani řádným a úplným čerpáním přestávky ve službě. Ve službě se příslušníkům stává u závažnějších dopravních nehod, že není možné dodržet pořadí stanovené lančováním a jsou přeskočeni, ale tato skutečnost dle žalovaného nebrání příslušníkům, aby čerpali přestávky na jídlo a odpočinek, jak si sami zvolí. Skutečnost, že se aktivně zajímají o práci a jsou v neustálé pohotovosti a připraveni k výjezdu, patří k jejich práci. K personálnímu stavu odkázal žalovaný na výslech svědka S., který uvedl, že „personální stav se na směně v současnosti zlepšil, mají 17 zpracovatelů. Míval 12 zpracovatelů, někdy jen 8 zpracovatelů.“ Označené

dopravní nehody jsou jednotlivým dvojicím zpracovatelů předávány v průběhu směny postupně tak, jak napadnou. Služební činnost je „organizována“ tzv. lančovníkem, který má zajišťovat pravidelné střídání hlídek na výjezdech. Dvojice má za úkol zpracovat celý nápad událostí, připadající do jejich směny, který jí byl přidělen. Žalovaný má na základě spisového materiálu za prokázané, že na ODN funguje zastupitelnost příslušníků.

16. Není pravdou, že příslušníci jsou nuceni být neustále na příjmu a k dispozici k výjezdu. Při přestávce na jídlo např. většina příslušníků v pracovní dny využívá ke stravování stravovací zařízení, kde nemá příslušník povinnost být na příjmu. K tvrzení žalobce, že organizační nedostatky nerespektují smysl přestávky, žalovaný uvádí, že doba čerpání přestávky byla určena vedoucím příslušníkem jeho rozhodnutím. Žalobce byl o plánu přestávek vždy informován před nástupem do směny. Žalobce mohl čerpat přestávku na jídlo podle plánu, nebo po ukončení zpracování nehody a pouze nahlásil, že přestávku čerpá. Ani v jednom případě nebylo dle žalovaného prokázáno, že žalobce nemohl přestávku na jídlo čerpat.
17. Není pak pravdou, že žalovaný nezjistil skutečný stav čerpání přestávek na pracovišti a spokojil se pouze s formálními výstupy. Při svém rozhodování žalovaný vycházel také ze svědeckých výpovědí, ale svědci, kteří jsou sami účastníky jiných řízení ve věcech služebního poměru o svých žádostech v obdobné věci, vypovídali o nemožnosti čerpat přestávky či o možném přerušování přestávek ze strany operátora v souvislosti s nápadem nové události, což další svědci nepotvrzují. K tomuto žalovaný odkázal na výslech svědka Š., který ve své výpovědi uvedl, že *„Nikdo mi za 25 let neřekl, ne nesmíš, teď přestávku mít nebudeš. Záleželo to, jak byly ty nehody, na nás bylo, abychom odjeli ten počet nehod, který napadl, a přestávky a ta organizace byla na nás.“*
18. Žalovaný rovněž s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44, uvedl, že smysl a význam institutu přestávky ve službě na jídlo a odpočinek je zákonem garantovaná (nároková) doba, v rámci níž příslušník nevykonává službu, a tento časový úsek je určen výhradně k jeho odpočinku, a to způsobem, který si daný příslušník sám zvolí. Je nutné proto posuzovat samotnou faktickou možnost čerpání přestávky, nikoliv pouze formální označení služby za přerušitelnou a nařízení přestávky plánem služeb. Dle žalovaného proto není pravdou, že po celé nárokové období trvalo porušení zákonem garantovaného práva žalobce na řádné čerpání přestávek ve službě a že v řízení z provedeného dokazování vyplynula nemožnost přerušování výkonu služby a řádného čerpání přestávky, jelikož na pracovišti neexistuje jasné a srozumitelné opatření, jež by stanovilo pravidla střídání příslušníků v době čerpání přestávek a není zajištěn dostatek příslušníků na pracovišti, což znemožňuje jejich plnohodnotné vystřídání po dobu přestávky. Dle žalovaného je naopak prokázáno, že žalobce přestávky ve výkonu služby řádně čerpal ve smyslu § 60 odst. 1 ZSP.
19. Stran námitky, že služební orgán prvního stupně nerespektoval lhůtu pro vydání rozhodnutí dle § 175 odst. 5 ZSP a vydal rozhodnutí opožděně, žalovaný uvedl, že po podané žádosti bylo rozhodnutí vzhledem k náročnosti získání podkladů vydáno v odpovídající době.

20. Závěrem žalovaný dodal, že napadené rozhodnutí není nezákonné, obsahuje všechny zákonem požadované náležitosti, jeho výrok je dostatečně konkrétní a přesný a odůvodnění je obsáhlé a věcné.

Správní spis

21. Ze správního spisu předloženého žalovaným služebním orgánem zjistil soud, že dne 31. 8. 2023 podal žalobce žádost o zaplacení dlužné částky vzniklé tím, že po celou dobu jeho služby na Oddělení dopravní nehod Odboru služby dopravní policie Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, mu nebyla přiměřená doba na jídlo na odpočinek dle ustanovení § 60 odst. 3 ZSP, započítávána do doby služby a formálně byla vykazována jako přestávka ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 ZSP. Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru ze dne 18. 12. 2023 č.j. KRPA-293478-42/ČJ-2023-0000ZU.
22. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil odvoláním ze dne 2. 1. 2024. O odvolání bylo rozhodnuto rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 29. 4. 2024, č. j. KRPA-293478-51/ČJ-2023-0000OP (napadené rozhodnutí). Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně, když výkon služby žalobce posoudil jako přerušitelný s možností řádného čerpání přestávek ve službě ve smyslu ustanovení § 60 ZSP.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
24. Žaloba byla podána včas a osobou oprávněnou.
25. Žaloba je důvodná.
26. Městský soud o věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem účastníci nevyjádřili výslovný nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Důvodem pro nařízení jednání nebylo ani dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117 z 29. 1. 2009). Městský soud proto přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí.
27. Mezi účastníky je spornou otázka, zda žalobce čerpal v rámci výkonu služby přestávku na jídlo a odpočinek dle § 60 odst. 1 ZSP.
28. Žalobce namítá, že s ohledem na personální, organizační a další aspekty výkonu služby na ODN byly přestávky určeny pouze formálně a jejich skutečný čas a trvání bylo nahodile řešeno domluvou mezi policisty, operativou a vedením. Dle žalovaného byly přestávky posouvány a na policisty byl vyvíjen tlak na rychlé řešení dopravních nehod. Dle žalobce se jednalo o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen a byla tak čerpána pouze přiměřená doba na jídlo a odpočinek dle § 60 odst. 3 ZSP ve zcela nepravidelných časech.

29. Žalovaný naopak tvrdí, že žalobce řádně čerpal přestávky dle § 60 odst. 1 ZSP. Odmítá tvrzení, že organizace práce na Oddělení dopravních nehod znemožňuje řádné čerpání přestávky ve službě v naplánovaném čase. Výkon služby je dle žalovaného přerušován podle toho, kde se policisté nacházejí. Přestávku pak policisté čerpají dle své vůle. Tím, že mají všichni policisté Oddělení dopravních nehod stanovenou přestávku ve stejný čas nedochází k paralyzování řešení dopravních nehod, jelikož policisté sami čerpají přestávky různými způsoby. Žalovaný rovněž poukázal na to, že žádný ze svědků neuvedl jediný případ, kdy by nebylo možné čerpat přestávku na jídlo nebo odpočinek. Stejně tak žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že policistovi může být přestávka při obědě přerušena, jelikož policisté informují o své poloze a aktivitě operátora.
30. Dle ustanovení § 60 odst. 1 ZSP *má příslušník nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny*
a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut,
b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut.
31. Dle ustanovení § 60 odst. 2 ZSP *přestávka ve službě na jídlo a odpočinek se nezapočítává do doby služby.*
32. Dle ustanovení § 60 odst. 3 *jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušování výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.*
33. Městský soud předesílá, že se předmětnou spornou otázkou již zabýval, a to např. v rozsudku ze dne 23. 1. 2023, č. j. 17 Ad 6/2022-112, kde také řešil nárok jednoho z příslušníků ODN na uhrazení dlužného služebního příjmu s ohledem na § 60 odst. 3 ZSP.
34. Městský soud ve výše uvedeném rozsudku, i s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočce v Olomouci ze dne 27. 7. 2018, č. j. 65 Ad 9/2017-53, dovodil, že absence systému zastupování příslušníků během přestávky dle § 60 odst. 1 ZSP konstituuje nepřerušitelnost služby.
35. Městský soud i v nyní projednávané věci vyšel z pokynu ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy č. 15 ze dne 28. 2. 2013, kterým se stanoví doba služby a pracovní doba, a z výpisu z metodického doporučení vedoucího odboru personálního Policejního prezidia České republiky ze dne 2. 1. 2018, které upravuje zásady rozvrhování doby služby, a přitom neshledal žádný důvod, pro který by se měl od předchozího názoru zdejšího soudu odchýlit. Z žádné z těchto listin, které jsou součástí žalovaným předloženého správního spisu, totiž není seznatelný způsob zástupu policistů, když neupravují konkrétní dobu čerpání přestávek, ani postup vzájemného zastupování policistů v době přestávky.
36. Městský soud dále poukazuje na to, že problematikou přestávek ve službě na jídlo a odpočinek se zabýval rovněž NSS, mj. v rozsudku ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018–

42, ve kterém dospěl k závěru, že smysl a význam institutu přestávky ve službě na jídlo a odpočinek je zákonem garantovaná doba, v rámci které policista nevykonává službu a tento časový úsek je určen výhradně k jeho odpočinku, a to způsobem, který daný policista zvolí. Podle názoru kasačního soudu je proto nutno posuzovat samotnou faktickou možnost čerpání přestávky, nikoliv pouze formální označení služby za přerušitelnou a nařízení přestávky nadřizenými pracovníky. Ke shodným závěrům dospěl NSS také ve svém rozsudku ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018–44, podle kterého přiměřená doba na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 ZSP, musí být zajištěna příslušníkovi vykonávajícímu nepřetržitou službu i tehdy, pokud jeho zastoupení pro případ naplánované přestávky na jídlo a odpočinek není předem předvídatelně a dostatečně konkrétním způsobem organizačně zabezpečeno.

37. Stejně tak považuje městský soud i v tomto rozsudku za vhodné odkázat na následující pasáž rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočce v Olomouci ze dne 27. 7. 2018, č.j. 65 Ad 9/2017-53, kde krajský soud uvedl, že „*Výkon služby ve výjezdové hlídce určené k šetření dopravních nehod lze při posuzování pouhého obsahu (náplně) služby hodnotit jako službu, kterou lze bezpochyby přerušit, neboť nejde o službu, kde by jejímu přerušení bránilo provozní či technologické hledisko. Pokud však v příslušné organizační jednotce není uspokojivě vyřešeno plnohodnotné vystřídání příslušníka vykonávajícího službu výjezdové hlídky určené k zásahům při dopravních nehodách jiným konkrétním příslušníkem, nelze již závěr o přerušitelnosti tohoto druhu služby přesvědčivě učinit. Podstatným faktorem, který dle názoru krajského soudu musí ovlivnit závěr o možnosti výkon služby přerušit, a zda lze tedy vůbec přestávky na jídlo příslušníku plánovat, je zjištění, zda běžně k zásahům do plánovaných přestávek příslušníků dochází, či zda je narušení plánované přestávky výjimečnou záležitostí, protože je možné přestávky běžně plánovat a výjimečně nastalou situaci jejího přerušení řešit ad hoc.*“
38. Soud v nyní řešené věci vycházel kromě listin také ze záznamů výsledků svědků (kolegů žalobce), mezi které patří např. A. M., Mgr. P. Ch., D. P., M. K. Z těchto výpovědí je taktéž jasně seznatelné, že neexistoval žádný vnitřní systém zástupu policistů při čerpání přestávky. Naopak byly časy přestávek dohodnuty *ad hoc* v rámci komunikace mezi policisty. Nebylo tak konkrétně a jasně stanoveno, jakým způsobem se příslušníci útvaru řešení dopravních nehod mají zastupovat během čerpání přestávky některého z nich. Z jejich výpovědí a také z obsahu správního spisu plyne, že příslušníci na předmětném oddělení měli formálně stanoven čas pro čerpání přestávky stejný, z čehož logicky vyplývá nemožnost takového čerpání, pakliže by v takový moment nebyla dostupná žádná z hlídek a účastníci dopravních nehod by museli počkat, než si policisté vyčerpají svou přestávku na oběd.
39. Současně je nutné poukázat na to, že argumentace tím, že příslušníci hlásí svou činnost včetně čerpání přestávky, kterou si vybírají v různou dobu dle aktuální situace, v lančovniku atd., naráží na nutnost, aby příslušník, jemuž by měla být přestávka posouvána, o takový postup předem sám v souladu s § 60 odst. 1 ZSP požádal.
40. Soud uzavírá, že není-li splněn judikaturou dovozený požadavek, aby bylo organizačním opatřením zajištěno plnohodnotné vystřídání policisty během přestávky ve službě, přičemž tímto plnohodnotným vystřídáním se rozumí předem předvídatelné a konkrétně stanovené zastoupení, považuje se služba policisty za fakticky nepřetržitou a nepřerušovanou. Z obsahu správního spisu plyne, že organizační opatření nastavená žalovaným těmito standardům dovozeným judikaturou správních soudů nedostála. Z těchto důvodů je

napadené rozhodnutí, které vedlo k nevyhovění žalobcově žádosti, nezákonné, a proto bylo soudem zrušeno.

41. Pro úplnost soud předesílá, že neprovedl důkaz výkazy přesčasových hodin příslušníků ODN, ani výsledky vybraných příslušníků oddělení dopravních nehod, neboť je vyhodnotil pro projednávanou věc jako nadbytečné. Dospěl totiž k závěru, že stav věci bylo možné dostatečně zjistit ze spisového materiálu a s ohledem na výše uvedené by ani provedení těchto navržených důkazů nemohlo na názoru soudu nic změnit.

Závěr a náklady řízení

42. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí, a věc vrátil dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení.
43. V dalším řízení je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku. Žalovaný proto musí znovu posoudit žádost žalobce o uhrazení dlužného služebního příjmu za dobu přestávek ve službě. Zohlední přitom, že nebylo prokázáno, že by organizačním opatřením bylo zajištěno plnohodnotné vystřídání policisty během jeho přestávky ve službě.
44. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce a soud mu proto přiznal nárok na náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, což představuje zaplacený soudní poplatek.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

Praha 4. prosince 2024

Mgr. Marek Bedřich, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.